

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **AUTODROM MOST a.s.**, se sídlem Tvrzova 5, Most, zastoupená Mgr. Petrem Zachem, advokátem se sídlem Karlovo nám. 325/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 31. 12. 2018, č. j. MV-133829-3/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2019, č. j. 4 A 11/2019 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobkyně, jakožto stěžovatelka, proti shora označenému usnesení (dále jen „napadené usnesení“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž bylo rozhodnuto o postoupení věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 4 A 11/2019 Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

[2] Stěžovatelka se žalobou u městského soudu domáhala zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 31. 12. 2018, č. j. MV-133829-3/SO-2018 (dále jen „rozhodnutí o rozkladu“), jímž byl podle § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění

(dále jen „správní řád“), zamítnut stěžovatelčin rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2018, č. j. MV-90517-4/VS-2018 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

[3] Rozhodnutím žalovaného byl ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 ve spojení s § 97 odst. 3 správního řádu změněn výrok rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 22. 6. 2018, č. j. 971/SCKZU/2018-3, JID: 98529/2018/KUUK (dále jen „rozhodnutí o odvolání“), tak, že „[p]odle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání obviněného **zamítá** a rozhodnutí Statutárního města Mostu, Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního, č. j.: MmM/033098/2018/OSC-P/ŠP, ze dne 21. 3. 2018, **se potvrzuje.**“

[4] Rozhodnutím o odvolání krajský úřad podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil rozhodnutí Statutárního města Mostu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 3. 2018, č. j. MmM/033098/2018/OSC-P/ŠP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a vrátil věc k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně.

[5] Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím uložil stěžovatelce pokutu ve výši 60 000 Kč za spáchání přestupku proti pořádku v územní samosprávě dle § 4 odst. 2 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Nejvyšší správní soud poznamenává, že detailní vymezení přestupkového jednání (skutku) přesahuje potřeby rekapitulace procesního vývoje nyní posuzované věci.

[6] Městský soud v napadeném usnesení uvedl, že přezkumné řízení je toliko akcesorickým vůči původnímu řízení, jež bylo přezkoumáváno. Místní příslušnost je tudíž třeba určit dle původního řízení (přitom odkázal na své usnesení ze dne 30. 5. 2018, č. j. 13 A 51/2018 – 13, dostupné na www.nssoud.cz). Na základě § 7 odst. 2 s. ř. s. pak dospěl k závěru, že není místně příslušný k řízení o předmětné žalobě, neboť v prvním stupni (řízení o uložení pokuty za přestupek) rozhodl Magistrát města Mostu, jehož sídlo náleží do obvodu působnosti Krajského soudu v Ústí nad Labem.

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Domnívá se, že odkaz městského soudu na své usnesení ze dne 30. 5. 2018, č. j. 13 A 51/2018 – 13, není příležitý, neboť v onom případě se jednalo o vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí, nikoli o jeho změnu v rámci zkráceného přezkumného řízení. Správním orgánem, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, není podle stěžovatelky Magistrát města Mostu, nýbrž ministerstvo spravedlnosti, jež krajský úřad v podstatě vyřadilo z dalšího rozhodování ve věci a rozhodlo tak *de facto* ve věci samé, a to v prvním stupni (neboť v druhém stupni následně rozhodoval o rozkladu ministr vnitra).

[8] Stěžovatelka dále namítla, že dne 30. 5. 2018 podala u městského soudu jinou správní žalobu, nicméně se stejným okruhem účastníků řízení a s obdobnou procesní historií. Toto řízení je u městského soudu vedeno pod sp. zn. 8 A 79/2018. Městský soud přitom v odkazované věci nerozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Ústí nad Labem, nýbrž vyzval stěžovatelku k zaplacení soudního poplatku za řízení o žalobě a věc je nyní u městského soudu připravena k věcnému projednání a rozhodnutí. Pokud by tedy v nyní posuzované věci měl být místně příslušným Krajský soud v Ústí nad Labem, pak by o téměř identických věcech rozhodovaly dva odlišné soudy, přičemž je možné, že by dospěly i k odlišným rozhodnutím. I z tohoto důvodu se stěžovatelka domnívá, že by měla být zachována místní příslušnost městského soudu.

pokračování

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 26. 4. 2019 uvedl, že považuje napadené usnesení za věcně správné a ztotožnil se s městským soudem odkazovaným usnesením ze dne 30. 5. 2018, č. j. 13 A 51/2018 – 13.

[10] Kasační stížnost je přípustná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 – 101) a projednatelná.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. platí, že „[n]estanojí-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv tobo, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.“ Nejvyšší správní soud k tomuto zákonnému ustanovení opakovaně judikoval, že pro posouzení, zda je vydané rozhodnutí (např. v přezkumném řízení, rozhodnutí o prohlášení nicotnosti dle § 77 odst. 2 správního řádu, povolení či nařízení obnovy řízení dle § 117 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů) rozhodnutím v téže věci, nebo se jedná o „věc novou“, je určující míra souvislosti takového rozhodnutí s původním řízením (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 2 As 188/2018 – 19, ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 282/2017 – 41, usnesení ze dne 28. 5. 2014, č. j. Nad 185/2014 – 26).

[13] Pokud jde o rozhodnutí vydané v rámci zkráceného přezkumného řízení (§ 98 ve spojení s § 97 odst. 3 správního řádu), nemá Nejvyšší správní soud pochybnosti o tom, že úzká souvislost takového rozhodnutí s původním rozhodnutím (a řízením) je dána. Obecně pro přezkumné řízení podle § 94 odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že „[v] přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy“ (obdobně též § 95 odst. 1 a § 96 odst. 2 správního řádu). Pakliže je v přezkumném řízení dle správního řádu v první řadě přezkoumáván soulad předmětného rozhodnutí s právními předpisy, nelze bez dalšího tvrdit, že by rozhodnutí vydané v rámci přezkumného řízení nebo zkráceného přezkumného řízení nebylo v úzké souvislosti s původním rozhodnutím. Nejvyšší správní soud se proto shoduje s právním názorem vysloveným městským soudem v napadeném usnesení, že na půdorysu nyní posuzované věci je správním orgánem, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, Magistrát města Mostu. S ohledem na § 7 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s bodem 5. přílohy 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v rozhodném znění, je k řízení místně příslušný Krajský soud v Ústí nad Labem.

[14] Pokud stěžovatelka odkazovala na jiné řízení vedené u městského soudu, které má být v otázce kritérií místní příslušnosti k řízení o správní žalobě obdobné nyní posuzované věci, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než podotknout, že odkazované řízení není předmětem tohoto řízení o kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud není oprávněn bez dalšího do takového řízení procesně zasahovat. Je samozřejmě žádoucí, aby i ve stěžovatelkou odkazované věci byla dodržena pravidla místní příslušnosti, nicméně stěžovatelce nic nebrání v tom, aby v odkazovaném řízení případně vznesla námitku nedostatku místní příslušnosti.

[15] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se sporovaným právním názorem městského soudu. Kasační stížnost tedy není důvodná, a proto nezbylo, než ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítnout.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalovaný nevyvinul v řízení o kasační stížnosti žádnou zjevnou procesní aktivitu, a proto lze konstatovat, že mu nevznikly náklady, jejichž náhradu by mu patřilo přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu